

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JOSEP GARCIA

►► Vianants a la plaça de la transsexual Sònia, al parc de la Ciutadella, ahir.

La plaça de la transsexual Sònia

La plaça dels Músics, al parc de la Ciutadella, ja es diu plaça de la Transsexual Sònia, una dona assassinada en aquesta glorieta per un grup de neonazis el 1991. Era una reivindicació històrica del Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), i el març passat el ple de l'ajuntament, amb l'abstenció del PPC, va aprovar el canvi. Ahir, diumenge, em vaig acostar fins a la glorieta i hi vaig trobar una placa que, el 1993, hi havia posat la Coordinadora de Fronts d'Alliberament Homosexual de l'Estat Espanyol.

En aquesta glorieta hi havia ahir un grup de noies que pintaven la bandera gitana. Avui, 8 d'abril, és el Dia Internacional del Poble Gitano. A prop de la cascada, es feien tallers de romaní i se sentia rumba, d'aquella que és tan gitana com catalana, d'aquella que només pot haver nascut de l'acostament i la curiositat per la diferència.

Un home deia que la festa també havia d'alertar que la crisi «no pot ser una excusa perquè es reproduïxin conflictes discriminatoris». A la glorieta, algú —suposo que una de les noies— havia penjat un cartell on es llegia: «Orgullosa de ser gitana, de ser dona i ciutadana del món».

Era un diumenge festiu i, a la vegada, de normalitat absoluta. A prop d'allà, una gent ballava danses prehistòriques. I, és clar, també hi havia qui caminava, passejava o jugava a futbol o es feia petons. Suposo que a **Sònia Rescalvo** li hauria agradat tota aquesta normalitat primaveral.

No vaig conèixer la **Sònia**. Llegeixo a l'hemeroteca que se n'havia anat de Conca als 16 anys i que havia actuat al Teatre Arnau, al Paral·lel, i

A prop de la glorieta s'hi celebrava el Dia Internacional del Poble Gitano

que als 45 anys, quan va morir, vivia al carrer. Aquella fatídica matinada del 6 d'octubre, un grup de neonazis la van trobar dormint a la glorieta que ara porta el seu nom i la van matar a puntades de peu. Va ser un crim brutal que Barcelona no s'esperava.

Hi va haver dos ferits més: una amiga de la **Sònia**, la **Doris**, que va quedar en coma, i un home que dormia al parc. Els nazis, que eren part

d'un grup organitzat, van acabar davant la justícia.

A principis del 2007 vaig entrevistar una dona transsexual, que em va dir que fins a aquell moment encara havia de marcar la casella de M al DNI. Era una dona de cos bonic que havia pres la decisió de modificar-lo fins on ella havia volgut per conciliar el que sentia amb el que és i també amb el que es veu. Ella sortia de la feina i l'entrevista la vam fer en un bar. Recordo que el cambrer li va servir un cafè amb un «aquí el té, guapa», i ella va somriure.

El març del 2007, el Govern espanyol va aprovar la llei de la identitat de gènere, que permet a les persones transsexuals poder canviar el seu nom i el seu sexe legal en el registre civil, el passaport i el DNI sense necessitat d'haver d'acreditar judicialment una operació de reassignació de sexe.

Pels camins d'aquest reportatge vaig trobar altres realitats. A prop del Camp Nou, vaig entrar en un pis que compartien cinc dones transsexuals. Eren llatinoamericanes i havien patit abusos i rebuig als seus països. Per això, s'havien refugiat a Barcelona i, en aquell moment, es dedicaven al treball sexual. Vaig escriure sobre cinc infàncies marcades per cops i insults i per sentir-se diferents del que mostraven els seus cossos de naixement. Ahir a la glorieta vaig preguntar si algú sabia qui era la **Sònia**. Ningú ho sabia. Llegeixo que hi posaran una escultura. Ahir encara no hi era. ≡

cgaya@elperiodico.com